

VIRGIL NISTOR

VIZIJA Nekoč so ptice letale navpično,
 nebo je bilo zgoraj videti kakor leča
 in ribe v morju so plavale samo v globino,
 blazne od želje, da bi do kraja prevrtale zemljo,
 na otoku se je rastlinstvo neznosno razraslo,
 kakor daleč je seglo oko, drevesa do neba
 in pohlepna trava je vse zadušila,
 prerasla je strehe, se pozibavala v zraku,
 v resnici je šlo za valove tekočega klorofila,
 ljudje pa so bredli skoznje, da bi mogli zadihati,
 zrak je postal skala s svežimi plastmi,
 povsod si našel obrise v alveolah,
 nič ni pognojilo plodnih sokov,
 z nenehnim utripom krožečih navzgor v kapilarah,
 semena že niso našla več prostora v prsti in zdaj so,
 ležeč na listih in vejah, porajala
 neprodušno zaprte viseče trdnjave,
 tjavdan brizgajoče iz curkov eksplozije.

TOPEČA SE SENCA Še zmeraj gredo kot nekoč naše prelepe postave,
 kot vitki stebrički so, slonokoščeni,
 v prijaznem zalivu v izmišljenem kraju,
 od vročih pasatov svetlo so zglajeni,
 a sence se vračajo bolj in bolj ozke,
 kot maske so, tuje na lica pilepljena vsaka,
 nato pa ne bo pretežko jim ločiti od njih
 v naklonjenem kotu se žarka, ki pesek ga vsrka,
 in plah in težko ukrotljiv je trenutek pod kožo,
 nenehno prežec na premike kosti,
 nenehno molčanje razrašča iz celic se dneva,
 kot v morju od brega odbit se priliv izgubi,
 postalo je gibanje stvaren polet brez peruti,
 je prostor zgubljen in čudno je zlitje začenja
 zdaj vzpon se spiralni k magnetnemu polju
 z očesom, ki večno je žejno omame lebdenja.

IZ KROGA Kajpada, srečna, skrivnostna rešitev,
 kot v filmu dejanje napeto vseskoz
 in beg iz pasti — bilo bi po vašem okusu,
 le konec naj tokrat bo veder, brez solz.
 Kot po naključju naj pride do njega kdaj žaga,
 ključ ali vrv, ki lahko visi prazna,
 skratka — orodje, ki naj mu pomaga,
 ali pa tudi le geslo
 predvsem pa, da nič nas ne spravi na napačno pot,
 čeprav bi dejanje potekalo tajno,
 tedaj bi z viharnim izbruhom življenja povsod
 si le ohranili vsaj nekaj še upov.
 A že je tu ura in mi pod nevidno rešetko
 že zmedeni gledamo film, ki se naglo odvija
 in zdi se, prijatelji, tudi če nismo pošten —
 izhod bo iz kroga pač le goljufija.

ZAPLETENA Bila je seveda nerodna napaka
USODA ali naključje, nič kaj zabavno,
 da sem v tem čudnem mestu stopil z vlaka
 (imam pa vozovnico trajno veljavno).
 Torej — na cesti vrvež, staro in mlado,
 obakraj ceste množice z venci
 (ne vem, kdo je spočel to maškarado:
 nekdanji prvaki, mladi zelenci).
 Pomislil sem: kar vidim tu pred seboj,
 se ujema s kakšno obletnico, pa so se zbrali —
 ko sem zagledal obrise živali.
 a vse je postalo popolnoma jasno takoj,
 ko sem zagledal obrise živali.
 Pohlevno so stopale v senci ljudi,
 s prosojnim trakom prevezana vsaka.
 Dejal sem si: ta menažerija, vse se mi zdi,
 ne more biti brez mene, potnika z vlaka!

Iz zbirke Trenutek, ko
 ure molčijo, 1979